

Sygn. akt V CSK 643/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku A. D.

przy uczestnictwie E. B., A. M., B. M.,

M. M. i S. M.

o dział spadku i zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania B. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt VI Ca 326/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania o podział nieruchomości stanowiącej gospodarstwo rolne – B. M. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 17 czerwca 2014 r., w którym oddalono skargę apelację tego uczestnika postępowania od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 4 lutego 2014 r. (k. 1195 i n. akt, t. VI). W postanowieniu tym dokonano odpowiedniego zniesienia współwłasności tego gospodarstwa przy czym wnioskodawczyni A.D. i uczestniczące postępowania E. B. przyznano części nieruchomości (bliżej oznaczonej w pkt 1a i 6 postanowienia) oraz zobowiązano te osoby do dokonania spłat na rzecz uczestnika postępowania B. M..

W skardze kasacyjnej skarżący B. M. podnosił zarzuty naruszenia art. 214 § 1 i § 2 k.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący stwierdził, że skarga ta jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ponieważ zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, skoro wbrew wyraźnemu brzmieniu art. 214 § 1 k.c. przyznano w nim gospodarstwo rolne osobom niepracującym w tym gospodarstwie i niemającym odpowiedniego wykształcenia rolniczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego, uzasadnienie zaskarżonego postanowienia, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że skarga kasacyjna – wbrew stanowisku skarżącego – nie jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zaskarżone orzeczenie nie narusza art. 214 k.c. dotyczącego ogólnych reguł zniesienia współwłasności nieruchomości stanowiącej gospodarstwo rolne. W dłuższym wywodzie prawnym, w oparciu o ustalenia faktyczne, Sądy *meriti* dokonały zniesienia współwłasności spornego gospodarstwa rolnego w ten sposób, że przyznano je - po odpowiednim podziale - dwóm współwłaścicielkom z obciążeniem ich spłatami na rzecz skarżącego uczestnika postępowania (por. s. 22-25 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego, k. 1220 i n. akt, oraz s. 7

uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sądy *meriti* analizowały przy tym sytuację rodzinną i zawodową wszystkich współwłaścicieli, a także ich związki faktyczne z gospodarstwem. Na pewno nie bez znaczenia dla przyjętego ostatecznie sposobu zniesienia współwłasności pozostaje fakt, że skarżący „konsekwentnie nie wyrażał zgody” na wydzielenie na jego rzecz części działki siedliskowej (a możliwości takie istniały), co istotnie uniemożliwiało przydzieleni mu jakiegokolwiek części nieruchomości będącej przedmiotem postępowania działowego (s. 25 postanowienia Sądu Rejonowego, k. 1223 akt).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.